

Heb je de merel al horen zingen

Sprookjes schrijven is moeilijk. Ook omdat men van veel mogelijkheden dient af te zien.

Sprookjes vragen ook wat van de lezer. Juist omdat de marge van het niet-meegedeelde zo breed is, moet hij ook veel duiden. Hij dient te lezen, zoals een donanier een koffertje bekijkt, op zoek naar een dubbele bodem.

Ik heb niets aan te geven, geloof me maar niet.

Godfried Bomans

Heb je de merel al horen zingen?

21 zeer korte sprookjes voor grote mensen

Mars B. van 't Veer

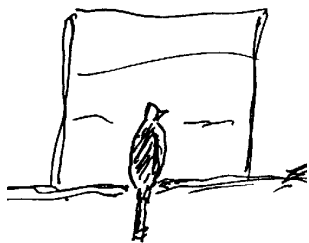
Voor mijn kinderen en kleinkinderen
Voor Nelleke

© 2025. Uitgegeven door Mars B. van 't Veer.
Email: mbvantveer@icloud.com
Illustraties: Peter Hein

ISBN 9789465203034
NUR 350

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

I. De opbergkast

Het was vroeg in de morgen. Het was koud. De hemel in het oosten kleurde rood. Als de zon opkwam was het altijd de hoogste tijd om een lied aan te heffen. Tenminste dat vond

mijnheer Merel.

Vanmorgen was het stil. Hij was naar zijn opbergkast gegaan, waarin hij altijd zijn liedjes bewaarde, maar de kast was leeg. En daarom kon hij niet zingen.

Hij ging op een tak zitten vlak bij zijn huisje en dacht na. Waarom was de kast leeg? Had hij de kast open laten staan en was het de wind geweest? Was het iets anders? Of had iemand...? Hij was teleurgesteld. Maar hij wist niet precies waarin of in wie. Als zijn liedjes gestolen waren door iemand van de dieren uit het Dierenbos, dan was hij teleurgesteld in iemand van die dieren. Als hij zelf zijn liedjes had zoekgemaakt dan zou hij teleurgesteld zijn in zichzelf. Omdat hij niet wist hoe het kwam, wist hij ook niet in wie hij nu teleurgesteld moest zijn: in iemand of in zichzelf.

Dat maakte de teleurstelling nog groter.

Beneden kwam de egel voorbij. Hij zag de merel zitten en zei: ‘Merel, wat kijk je sip.’ De merel, die niet wist wat sip betekende, antwoordde: ‘Ik weet niet hoe ik kijk, wat ik wel weet is dat ik teleurgesteld ben. Alleen weet ik niet waarin of in wie en dat maakt het nog erger. Noem jij dat sip?’ De egel trok een bedenkelijk gezicht. ‘Je moet niet vragen in wie je teleurgesteld bent, maar waarom je teleurgesteld bent.’ De merel zei: ‘Oh, dát weet ik wel, ik ging vanmorgen in mijn opbergkast kijken waar mijn liedjes liggen, toen bleek de kast helemaal leeg te zijn. Nu kan ik dus niet zingen.’

‘Dan heb ik het dus goed gezien, je keek toch echt sip vanmorgen.’ De egel liep verder, zeer tevreden met zichzelf.

De merel had geen zin om over het gesprokene na te denken, want hij wilde het liefst iets of iemand de schuld geven.

Die gelegenheid kreeg hij niet, want kabouter Wopke kwam langs. Wopke was als altijd zeer vrolijk en riep naar boven: ‘Mooi weer hè?’ De Merel was evenwel helemaal niet in de stemming om het weer mooi te vinden. Hij riep: ‘Het is me veel te stil, nu de zon op komt.’ ‘Dat vind ik juist wel fijn,’ riep Wopke terug, ‘ik luister graag naar niets.’ ‘Wat is niets?’ vroeg de merel, ‘is dat mooi?’ Wopke haalde zijn schouders op. ‘Niets is niets en dus ook niet mooi.

Maar ik luister er wel graag naar.’ Dat vond Merel heel moeilijk om te begrijpen, want hoe kun je nu graag luisteren naar iets wat niet mooi is? Wopke probeerde het duidelijker te maken: ‘Niets is niets en toch is het er wel.’ Dit was een heel diepe gedachte, ze waren er beiden stil van.

Later op de morgen kwam de uil langs vliegen en zag de merel nog steeds verdrietig op zijn tak zitten. Hij draaide bij en ging naast hem zitten. ‘Wat is er aan de hand, Merel? Ik heb je niet horen zingen vanmorgen.’

‘Dat is het juist’, zei Merel, ‘ik ben mijn liedjes kwijt dus kan ik nu niet zingen.’

‘Dat zou heel erg zijn’, sprak de uil geschrokken, ‘als ik de hele nacht gewerkt heb wacht ik altijd tot jij gaat zingen en dan mag ik lekker slapen.’

De uil was bekend bij alle bosdieren om zijn wijsheid en goede raad, maar nu wist hij het ook even niet. Hoe kun je nu je liedjes kwijt zijn? De uil was nooit om een woord verlegen. Behalve nu dan.

Zo was het stil tussen die twee.

Na een poosje zei de merel: ‘Ik heb overal gezocht, ook in de opbergkast, maar die is echt helemaal leeg. Het zal nu elke morgen stil zijn.’

De uil bleef zwijgen en zou heel verdrietig zijn geworden als hij niet plotseling op een idee was gekomen. Hij riep